

Απεργία

ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΚΙΤΡΙΝΗ
evmenidaz@hotmail.com

Το πρωί πήρα λεωφορείο. Το βράδυ επέστρεψα με τα πόδια.

Η μοναξιά μας κάνει πιο παρατηρητικούς. Είναι διαφορετική μια διαδρομή που κάνεις μόνος σου, από αυτή που θα διανύσεις με παρέα, καλή ή κακή. Ακόμη κι αυτή η διαδρομή με το λεωφορείο. Έβαλα τα ακουστικά στα αυτιά μου, άκρως εσωστρεφής κίνηση, με ένα στυλ του τύπου «μη τυχόν μου μιλήσεις» και ανέβηκα σ' ένα 5άρι που το καημένο θα ήθελε πολύ να ήταν ποδήλατο, να κουβαλούσε μονάχα έναν, άντε κι έναν ακόμα στη σχάρα. Επειδή όμως δεν ήταν αυτή η μοίρα του, να το 5άρι στην Όλγας, με τις μηχανές του να μουγκανίζουν και τις πόρτες του να ανοίγουν σε κάθε στάση, για να χυθεί έξω ο κόσμος, σαν τις κατσαρίδες από τις τρύπες τους όταν τις ψεκάζουν με Τέζα.

Οι άνθρωποι μέσα στο λεωφορείο, τέζα. Μπήκα κι εγώ όπως-όπως, στριμώχτηκα με τους άλλους, ο ένας φτερνιζόταν πάνω μου, η άλλη χασμουριόταν μέσα τα μούτρα μου, μιλάμε για μια αθέλητη και βεβιασμένη οικειότητα, που επειδή ακριβώς είναι αθέλητη (όχι δε θέλω να σε μυρίζω πρωί-πρωί) κάνει όλους τους επιβάτες επιθετικούς και σκυθρωπούς, έτοιμους να δαγκώσουν, να γίνουν άγριοι και πάλι. Λοιπόν, είχα μια ανάλογη διάθεση, κουβαλούσα και δύο τσάντες και μην έχοντας πουθενά να κάτσω, πέρασα μ' έναν δύσκολο ελιγμό κάτω από το σίδερο που χωρίζει τον διάδρομο από εκείνο το γκρι, υπερυψωμένο, τετράγωνο τμήμα του λεωφορείου, που εκεί πάνω δεν πρέ-

“ Σκοτάδι, σκουπίδια, σκέψεις. Ένα 5άρι που ήθελε να είναι ποδήλατο, μια θεούσα που ήθελε να είναι γυναίκα, ένα ποντίκι που ήθελε να είναι γάτα, κατσαρίδες που ήθελαν να είναι άνθρωποι κι εγώ που είμαι...”

Απεργία

πει να κάθεται, αλλά, ας πάνε όλοι στο διάολο, εγώ θα κάτσω. Οι όρθιοι με κοίταζαν με μίσος.

Και ξαφνικά άκουσα την γυναικεία φωνή να λέει: «Εσύ είσαι η έξυπνη!» Γύρισα το κεφάλι μου και την είδα. Ήταν μια θεούσα! Ήταν 40αρα, στριμωγμένη απ' όλες τις πλευρές και την άγγιζαν όλοι αυτοί οι ανόσιοι άνθρωποι, τα μάτια της ήταν τα μάτια του Εωσφόρου, μελάνια χταποδιών έτρεχαν από μέσα τους και με κοίταζε, με κοίταζε επίμονα, έτοιμη να ακούσει την απάντηση. Της χαμογέλασα με τον πιο καλοσυνάδο τρόπο και γύρισα το κεφάλι μου μπροστά. Πάτησα το "pause" στο Mp3 για να σταματήσει η μουσική, πάγωσα στη θέση μου, σε επιφυλακή, αν ήμουν σκύλος τα αυτιά μου θα γύριζαν προς τα πίσω, και περίμενα... «Εσείς είστε που μας παίρνετε τους άντρες» μουρμούρισε δίπλα στο αυτί μου, τρίζοντας σχεδόν τα δόντια. Αποκλείεται να το είχε αυτό, σκέφτηκα. «Κάτι πουτανάκια σαν κι εσένα παρασέρνουν τους σοβαρούς άνδρες» συνέχισε με βδελυγμία, τώρα μιλούσε κανονικά. Γύρισα και την κοίταξα άφωνη, δεν μπορούσα να μιλήσω, έμεινα! Με κοίταξε από τα νύχια ως την κορφή, σταμάτησε στα μάτια μου και συνέχισε «Παλιοπουτάνες, τι είναι αυτά που φοράς (φορούσα ζιβάγκο) έτοιμες να κανονιστείτε με όποιον βρείτε!» Οι υπόλοιποι επιβάτες, μόνο ποπ-κορν που δεν έτρωγαν, η καλύτερή τους, κάτι ενδιάφερον για να ξυπνήσουμε, κοίταζαν μια εμένα μια αυτήν.

ΟΚ, σκέφτηκα, πρέπει να κατέβω, ευτυχώς που είναι και η στάση μου. Μαζεύω τα πράγματα μου, περνάω κάτω από το σίδερο και πάλι, και κατευθύνομαι στην πόρτα χωρίς να κοιτάξω πίσω, στάση ΧΑΝΘ. Βγαίνω έξω και περπατάω, ανασταναγμός ανακούφισης, και τότε την ακούω και πάλι. Με είχε πάρει στο κατόπι! «Πουτάνες» φώναζε σε έκσταση από πίσω μου, με λύσσα, «εσείς, εσείς τα φταίτε όλα, πουτάνες!» Τη μισή Εθνικής Αμύνης την πήγαμε έτσι, εγώ να περπατάω με γρήγορο βηματισμό, να προσπαθώ να ξεφύγω πολιτισμένα κι αυτή να ωρύεται από πίσω μου. Δεν γίνεται έτσι όμως. Γυρνάω λοιπόν εξαγριωμένη και της φωνάζω: «Άσε με!» Ήταν σαν να την έβγαλα από την πρίζα, έκανε μεταβολή επί τόπου κι έφυγε.

Εξ' αιτίας αυτού του περιστατικού ήμουν ταραγμένη όλη μέρα. Μια γελούσα μόνη μου με την γελοιότητα του θέματος, μια έπεφτα σε σκέψεις. Το βράδυ επέστρεψα με τα πόδια. Δυσάρεστη επιστροφή. Όλοι οι δρόμοι βρωμάνε σκουπίδια από άλλη

μια απεργία. Η παραλιακή είναι ένα χάλι, κίνηση και έργα που δεν έχουν τελειωμό, βαρέθηκα και είπα να περάσω από τις γειτονιές. Αποτέλεσμα; Το ένα οικοδομικό τετράγωνο είχε φως, το άλλο όχι (ναι, απεργούσε και η ΔΕΗ), όλα βρωμούσαν εξίσου κι έκανα «ψιτ ψιτ» σε μια γάτα που τελικά ήταν ποντίκι. Έφτασα κάποτε στο σπίτι. Τελικά τι συμβαίνει και δεν μπορώ να ευχαριστηθώ ούτε μια βόλτα, ούτε το ανοιξιάτικο αεράκι; Σκοτάδι, σκουπίδια, σκέψεις. Ένα 5άρι που ήθελε να είναι ποδηλάτο, μια θεούσα που ήθελε να είναι γυναίκα, ένα ποντίκι που ήθελε να είναι γάτα, κατσαρίδες που ήθελαν να είναι άνθρωποι κι εγώ που είμαι, που είμαι...

Θυμάμαι, όταν ήμουν τις προάλλες στο κομμωτήριο, μπαίνει μέσα μια γυναίκα και λέει: «Αυτά είναι Θεωρητή, η τρίχα πάνω απ' όλα!» Ασχολούμενοι με τις τρίχες και πώς να τις κάνουμε να δείχνουν πιο ωραίες, μήπως αφήνουμε καθετί σημαντικό, μήπως πετάμε όλα μας τα παιχνίδια και τα όνειρα στα σκουπίδια, μήπως κάνουμε το σκοτάδι, την αναβολή αυτού που θα μπορούσαμε να είμαστε, να μας ταιριάζει; Ναι, ναι, μας κοροιδεύει το κράτος, μας τρώει τα λεφτά το κράτος, μας εξαπατούν αυτοί οι είκοσι υποκριτές που έχουν όλο το χρήμα να, ναι, όλα τα παιχνίδια παίζονται σε βάρος μας, ναι, ναι, φταίνε, φταίνε όλοι, φταίνε, φταίνε λέμε! Και να η γενιά των 600 ευρώ (πολύ θα θέλαμε να ήταν 700), να και τα ψιλά στην τσέπη μας που μετράμε με μεταμέλεια, να και η οργή που κάποτε κάναμε διακοπές ένα μήνα και τώρα πάλι με τριήμερα θα τη βγάλουμε, να και οι γονείς που στέλνουν λεφτά στους τριαντάχρονους γιους και κόρες για να βγαίνουν έξω και να το παίζουνε σπουδαίοι, να και η μιζέρια των υπολοίπων που δεν μπορούν να το παίξουνε σπουδαίοι, να, να!

Να, ένα γνώριμο πρόσωπο, ή μήπως όχι, ποιος είναι αυτός, λες να τον ξέρω; Α στο καλό, μα.. μα.. πως γίνεται; Γίνεται; Εγώ εκεί μέσα; Εγώ εκεί μέσα. Εγώ απεργώ. Απεργώ σημαίνει απέχω δημιουργίας έργου. Ο εαυτός μου λείπει από τα έργα μου. Λείπει από την καθημερινότητα μου. Λείπει από την μπλαζέ διαμαρτυρία μου. Λείπει από μένα. Πριν πέσω για ύπνο λοιπόν, πριν κάνω τα "like" μου στο facebook και πλύνω τα δόντια μου, πριν βάλω για ύπνο όλα όσα θα μπορούσα και σήμερα να κάνω αλλά με φώναξε μωρέ η Βίκυ και τελικά πήγα για καφέ και μετά είδαμε τηλεόραση μέχρι το βράδυ και ήπιαμε μπύρες, να θυμηθώ πρώτα απ' όλα: να μην απεργώ από μένα. ☒